

Sygn. akt IV Ca 1563/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jabłoński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 października 2021 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) S.A w W. (na skutek przejęcia (...) S.A. w W.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt I C 132/21

I. oddala apelację,

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz (...) S.A w W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

	Mariusz Jabłoński	
--	-------------------	--

Sygn. akt IV Ca 1563/21

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w Legionowie oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę (pkt I), zasądził od strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz strony pozwanej (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów (pkt II).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa.

Powód zastępowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego zaskarżył wyrok w całości, podnosząc następujące zarzuty:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka Z. H. i poczynienie przez to błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż poszkodowany mógł korzystać w okresie po szkodzie z dnia 7 lutego 2020 roku z innego pojazdu którego był właścicielem podczas gdy z zeznań świadka wprost wynika, iż drugi pojazd świadka T. (...) używany był przez córkę świadka, stąd konieczny był najem pojazdu zastępczego celem

dojazdu do pracy, zaś po zdaniu pojazdu zastępczego do czasu naprawy pojazdu uszkodzonego świadek korzystał z komunikacji miejskiej, co tym bardziej dowodzi faktu, iż świadek nie posiadał możliwości zastąpienia po kolizji z dnia 7 lutego 2020 roku pojazdu uszkodzonego innym pojazdem, którego był właścicielem;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 361 w zw. z art. 363 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż brak jest związku przyczynowo – skutkowego między szkodą na pojeździe poszkodowanego a najmem pojazdu zastępczego z uwagi na fakt naprawy pojazdu uszkodzonego po kolizji oraz posiadania drugiego pojazdu przez poszkodowanego podczas gdy odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego należy się przy szkodzie całkowitej do dnia wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą (tj. w niniejszej sprawie do 17 marca 2020 roku), który to czas należy powiększyć o czas niezbędny na podjęcie decyzji o dalszych losach pojazdu, zaś poszkodowany nie miał możliwości zastąpienia pojazdu uszkodzonego innym, którego był właścicielem.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa co do dalszej kwoty 2249,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje za własne. Na zasadniczą aprobatę zasługiwała również dokonana przez Sąd I instancji ocena prawna rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom powoda, Sąd Rejonowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Jak wielokrotnie podkreśla się w orzecznictwie, prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest zatem wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął to w toku postępowania sąd, wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez sąd. W szczególności to, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem tylko i wyłącznie do kompetencji sądu i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd nie dochodzi do skutecznego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został w sposób skuteczny postawiony przez skarżącego, a zatem nie zasługuje on na uwzględnienie. Skarżący w ramach zarzutu naruszenia w/w przepisu wskazał, że Sąd Rejonowy w sposób błędny ocenił dowód w postaci zeznań świadka Z. H., co w konsekwencji spowodowało poczynieniem przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych, które miały bezpośredni wpływ na wydane rozstrzygnięcie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie kwestionował w żaden sposób tego, że Z. H. na skutek kolizji, która miała miejsce w dniu 7 lutego 2020 roku przy ul. (...) w W., w wyniku której uszkodzeniu uległ jego samochód osobowy marki T. (...) musiał korzystać z najmu pojazdu zastępczego. Sąd w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia podkreślił również, że poszkodowany co prawda posiadał drugi samochód (T. (...)), jednak pojazd ten użytkowany był przez jego córkę. Wątpliwości po stronie Sądu I instancji powstały jedynie w wyniku bezpodstawnego nieskorzystania przez poszkodowanego z oferty pozwanego dotyczącej zorganizowania pojazdu zastępczego. Sąd dał wiarę zeznaniom poszkodowanego, uznając je za spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Należało mieć jednak na uwadze to, że w wyniku upływu czasu poszkodowany nie pamiętał szczegółowych okoliczności związania się z powodem umową najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy uznał, że nietrafny także okazał się zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 361 i 363 k.c. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przyznania powodowi wyższego odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego niż te, które zostało przyznane mu przez pozwanego, tj. kwoty w wysokości 1015,98 zł. Pozwany za zasadny uznał termin najmu 14 dni, tj. od daty wydania pojazdu do daty rozliczenia szkody całkowitej, plus 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu. Sądy obu instancji nie uznały za zasadne żądania powoda dotyczącego zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego w stawce przez niego wskazanej.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono (art. 361 § 2 k.c.). Natomiast zgodnie z art. 361 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpięzcycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu. Z akt niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, że pozwany zaoferował poszkodowanemu zorganizowanie najmu pojazdu zastępczego przez wypożyczalnię z nim współpracującą. Poszkodowany jednak zdecydował się na zasięgnięcie pomocy w nabyciu pojazdu zastępczego u powoda, bez jakiegokolwiek próby kontaktu z pozwanym. Poszkodowany zatem nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku minimalizacji szkody, zawierając z powodem umowę najmu pojazdu na cały okres likwidacji szkody, mimo, że uzyskał on od pozwanego wyczerpujące informacje o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela i o akceptowanych przez ubezpieczyciela stawkach najmu. Mając na uwadze powyższe, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że poszkodowany nie dostał przez pozwanego propozycji najmu pojazdu zastępczego. W stanie faktycznym niniejszej sprawy brak jest przesłanek, które uzasadniałyby również to, że poszkodowany przez cały okres najmu pojazdu nie podjął żadnej próby kontaktu z ubezpieczycielem. Za przyczynę braku zapoznania się z ofertą pozwanego w przedmiocie najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie można uznać także późnej pory w dniu, w którym nastąpiła kolizja drogowa. Od momentu samej kolizji do momentu, gdy poszkodowany opuścił warsztat strony powodowej możliwe było zapoznanie się z ofertą pozwanego, a zatem zorganizowanie najmu pojazdu za pośrednictwem ubezpieczyciela. Zauważyć również należy, że poszkodowany swoim zachowaniem wykazał, że koszty związane z najmem w żaden sposób go nie interesowały, poszkodowany zainteresowany był jedynie nabyciem auta zastępczego na okres naprawy auta, który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Poszkodowany nie partycypował w żaden sposób w końcowym rozliczeniu najmu pojazdu zastępczego, koszty te uregulowane zostały cesją praw wierzytelności poszkodowanego względem zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody zawartej w dniu szkody. Sąd Rejonowy trafnie uznał również za zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego (14 dni), tj. od daty wydania pojazdu do daty rozliczenia szkody całkowitej plus 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu. W sposób prawidłowy również zweryfikowano stawkę najmu, tj. 59 zł netto za dobę. Stawka ta odpowiada bowiem kosztom najmu pojazdów klasy w segmencie „A”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Mariusz Jabłoński

(...)